

Μόγιοι εν τῷ κόσμῳ

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΑΝ άνατρέξωμεν στὰ παιδικά χρόνια τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εὑρίσκομεν κανὲν ἵχνος τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς. Οἱ πρῶτοι ἀνθρώποι ήσαν ἀφελεῖς, ἢ καρδιά των ἦταν ἀπλὴ καὶ ηρεμες, μεγάλες γραμμὲς ζωγράφιζαν τὴν ψυχὴν των. 'Ἡ νύσις ξεσκεπάζεται σὰν θαῦμα καὶ σὰν χαμόγελο μπροστά των. 'Ολα γι' αὐτοὺς ήσαν ζωντανά καὶ παρθένα. 'Ἡ κρίσις δὲν εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἀκόμα καὶ δὲν ἐδηλήτηριαζεν ὅλες τὶς χαρές καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ κάτω ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἐπιφάνειαν τὴν μηδαμινότητα καὶ τὴν ὁδύνην. 'Ο ἐσωτερικὸς ἀνθρώπος δὲν εἶχε ἔγγιχθῆ ἀκόμη ἀπὸ τὶς λεπτόδογες ψυχολογικὲς παρατηρήσεις, ἀπὸ τὴν ἀνάλυσην καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην.

'Η ψυχὴ σιγά—σιγά ἀνοιγε κι' ἔβλεπε τὸν κόσμο ἐκπλακτη κι' ἔχαμογελοῦσε. 'Απὸ τὰ ὑψηλὰ δροπέδια τοῦ Θιδέτ, ἔχύθηκε κάτω στὶς πεδιάδες ἢ ἀνθρωπότης, ἀφελής, πατριαρχική, μὲ τὶς καλύβες στὶς δύκτες τῶν λιμνῶν μὲ τὰ ἀντρα στοὺς πρόποδας τῶν δρέων, μὲ τὶς προσωρινὲς σκηνὲς ἐπάνω στοὺς ἄμμους τῶν ἐρήμων.

Τὰ αἰσθήματά των ήσαν ἀπλᾶ καὶ μεγάλα καὶ ἀγρια. 'Ἡ ἀγάπη ἦταν ἀπλῆ, πρωτογενῆς—ἐνστικτον ἀκόμη.

'Ολα πόσαν ἀφελῆ τότε. 'Ο Θεός κατέβαινε στὶς κορθές τῶν βουνῶν. Μάννα ἔπεφτεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κι' ἀπὸ τοὺς βράχους ἀνέβαιναν πτυγές. Οἱ θεοὶ κατέβαιναν στὴν γῆ κι' ἐδιμῆγαν μὲ τὶς θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀνθρώποι ἀνέβαιναν στὸν οὐρανὸν κ' ἐσμῆγαν μὲ τὶς θεές. 'Ο οὐρανὸς μὲ τὴν μαγικὴν σκάλα τῆς ἀφελείας διγκοινωνοῦσε μὲ τὴν γῆ. Καὶ ήσαν μάλιστα τόσο κοντά, ώστε τῷ καίρῳ ἐκείνῳ μῆψωναν αἱ ἀγελάδες τὸ κεφάλι κι' ἔγλυψαν μὲ τὶς γλώσσες των τὸν οὐρανό.

'Ο μεγάλος ἥλιος ποῦ καίει καὶ θαυμάνει καὶ τυφλώνει δὲν εἶχεν ἀνατείλει ἀκόμα.

Σ' δόλο τὸ μάρμαρο καὶ σ' δλες τὶς σκέψεις των κάποιο φῶς χαμογελᾶ, κάποια εἰλικρίνεια ποῦ δὲν γνωρίζουμεν ἐμεῖς οἱ σεμνότυφοι καὶ οἱ υποκριταί. 'Ιδέτε τὸν Παρθενῶνα. Εἶνε φῶς καὶ εἰλικρίνεια. Διαβάστε τὴν Μαχαράτα τῶν Ἰνδῶν. 'Ο ἐραστὴς «πίνει» δληνύχτα τὰ χεῖλη τῆς ἐρωμένης καὶ τ' ἀγκάλιασμα, λέγει κάπου, εἶνε τόσο ἄγριο ὡδε «οἱ μαστοὶ τῆς γυναικὸς βυθίζονται στὸ στῆθος τοῦ ἀνδρὸς καὶ κάθε κενὸν τοῦ σώματός της γεμίζει καὶ τὰ ψέλλια καὶ τὰ περιδέραια σπούν». Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν πρώτων ἀνθρώπων. Διαβάστε τὸ Ἀσύμα τῶν Ἀσύματων στὴν δύμορφη Σουναμίτιδα. 'Ο ἐρως δὲν ἦτον ἀμάρτημα τότε καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε εἰλικρίνης. 'Ἡ Σαπφώ—ἡ πρώτη χειραφετημένη τῆς ιστορίας—ἔστενάζε τὴν νύχτα γιατὶ βρισκόταν μονάχη καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ τὸ λέσει.

Δέδυκε μὲν ἡ σελάρα καὶ πλειάδες μέσαι δὲ νύκτες παρὰ δ' ἔρχεται ὥρα,
Ἐγδ δὲ μόρα καθεύδω.

Καὶ πετῇ τὴν σάτη τοῦ ἀργαλειοῦ της δαμασμένην ἀπὸ ἀγάπην καὶ λέσει στὴν μπτέρα της:
Μάτερ, δητε δύναμαι κρέκητ τὸν ιστόρ.

Πόσην ἀφέλεια, πόσην εἰλικρίνεια, πόσην χαρὰ καὶ τελεία ἀντιλαψίς τῆς ζωῆς! Στὸν κόσμο τοῦτον βρίσκονται ὅλα τ' ἀγαθά. Πέραν οὐδέν. Σκιαὶ καὶ εἴδωλα καμόντων εἰς λειψάνας ἀσφοδέλων. 'Ο Ἀχιλλεὺς εὐχαριστῶς θ' ἀντῆλασσε τὴν θέσιν του, ὃς ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀδην, μὲ τὴ θέσιν δούλου στὴν γῆ, τὸν ἔφτανε μόνο νὰ βλέπει «φάος λαμπρὸν ἡλίου».

Οι ἀρχαῖοι ἐδυνδύαζον τελείως τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ σώματος καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ψυχῆς. Οὐδέποτε ιδορροπία τελειότερη ἀπεκαλύφθη στὴν ιστορία. Μετὰ τὸ γυμναστήριον ἡ

G. Seignac.

Τὸ μυστικὸν τοῦ ἔρωτος

Σ. Βικάτου

Η δεσμὴ της Ελέων

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Ακαδημία τοῦ Πλάτωνος, δὲ Σωκράτης ἀπὸ τὴν Κνωσσὸν πηγαίνει σιγὰ σιγὰ στὴν "Ιδη καὶ διδάσκει καὶ ἐμπνέεται τοὺς Νόμους.

Τὸ συμπόδιον τοῦ Πλάτωνος εἶναι ἡ μικρογραφία, μοῦ φαίνεται, τοῦ Ἑλληνικοῦ κόδιμου. Δὲν κουράζουμε ποτὲ νὰ τὸ διαβάζω. Ο Σωκράτης καὶ δὲ Αριστοφάνης καὶ δὲ Φαῖδρος καὶ ἄλλοι ξαπλωμένοι στὰ δίκινα γύρω ὅτδε τραπέζῃ. Στεφάνης ἀπὸ ρόδα κι' ἀπὸ μενεξέδες εἶχαν στὸ κεφάλι. "Ωραῖα παιδί ἐκενοῦσαν ἀπὸ ἔνα μεγάλον ωμοφόκο κρατῆσα. Καὶ συζητοῦν καὶ πίνουν κι' ἀνεβαίνουν σιγὰ σιγὰ καὶ μεγαλόπρεπα στὶς ὑψηλότερες κορφές τοῦ Ἰδανικοῦ ροδοστέφανωμένα. Ιστέφανοι, φιλοσόφοι καὶ στὰ χεῖλη τοῦ Σωκράτη πέρονουν τὰ λόγια τῆς Διοτίμας τὸ θεῖκωτερο φτερούγισμα ποῦ ἔως τώρα ἐγνώρισεν δὲ ἀνθρώπινος νοῦς. Καὶ ξαφνύ δινοίγονται οἱ πόρτες καὶ εἰσοδοῦ μέσα δὲ ωραῖστερος "Ελλην. Κιδῶν εἶχε στὰ μαύρα μαλλιά του δὲ Ἀλκιβιάδης καὶ ωμοφόκες αὐλητρίδες τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ τὸν ἀγκάλιαζαν. Καὶ τὸ κραδί χύνεται ἀφθονώτερο καὶ δὲ γέρω Σωκράτης χαμογελᾷ καὶ συμμαζεύεται στὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ κάμει θέσι τοῦ Ἀλκιβιάδη νὰ ξαπλωθῇ.

Ποτὲ δὲν κουράζουμε νὰ διαβάζω τὸ συμπόδιο τοῦ Πλάτωνος. Εἶναι γιὰ μένα, ἡ μεγάλη, ἡ ἀγία ἀποκάλυψη τοῦ κόσμου τοῦ ἑλληνικοῦ. "Ολην ἐκείνη τὴν Ἀτλαντίδα τὴν βουλιαγμένην βλέπω ν' ἀνατέλλει μέσα ἀπὸ τὰ κύματα τῶν περασμένων χρόνων διπως-θυμᾶστε;—ἀνέβηκε μιὰ μέρα μέσ' ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ Σαρωνικοῦ μπροστά σ' ὅλους τοὺς "Ελληνας ἔμορφη λαὶ διδύμυνην ἡ γερνότερη καὶ ωραιότερη τῶν ἑταίρων—νὶ Φρύνη!

"Ηταν τότε ἡ θρησκεία τοῦ Καλοῦ. Ο Ἀπόλλων—δὲ ωραῖος Μουσηγέτης—ῆταν ἡ πρωστοίσις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Στὴ Σικελίᾳ ἡ πόλις Αἴγεστα ἔκτιζε ναὸ στὸν ωμοφόρτερο πολίτη της. "Υπῆρχαν ἀγάνες κάλλος· Καλλιστεῖα ἀνδρῶν, καλλιστεῖα γερόντων, καλλιστεῖα παιδῶν. Στὰ Μέγαρα ἐτελεῖτο ἀγῶν φιλήματος ἐφῆδων, δῆπον ὡς ἀναφέρει δὲ Θεόκριτος "δεὶς ἀπὸ προσδική γλυκερώτερον χειλεσί κείειν φιθιδρεμένος στεφάνοισιν τὴν ἐξ ὑπέρα ἀπήρχετο".

Τέτοιος ἦταν ὁ κόσμος δὲ Ἑλληνικός. "Η μελαγχολία ἦταν ἀγνωστη. Τὰ μεγάλα προβλήματα δὲν εἶχαν ἀκόμα παραμορφώσει τὴν ψυχὴν ἀπὸ Πόνο. Κυττάξετε δόλους τοὺς ναοὺς των κι' δὲτα τ' ἀγάλματα κι' δὲτε τὶς σκέψεις των πόδια χαμογελῶν!...

"Ως δὲτα τὰ διμορφά πράματα—κι' ὁ κόσμος δὲ Ἑλληνικὸς ἀπέθανε γρήγορα. Μέσα στὴν ὑπεράνθρωπον καὶ ἀπάνθρωπη ἀταραχτα τῶν Στωικῶν. Μέσα στὶς ψυχικές τάσεις καὶ τὴν ἀπόγνωσι τῶν Πεισιθανάτων καὶ τῶν Ἡγοσιακῶν καὶ τῶν Ἀννικερίων Μέσα στὴν ἀκολασία τῶν ἐκτροχιασθέντων διπαδῶν τοῦ Ἐπικούρου—ἀπέθανε.

"Ο Ἀπόλλων δὲ ωραῖος Θεός, τὸ χαμόγελο τοῦ "Ολυμποῦ ἀπέθανε. Κι' ἐπεφάνη ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, δὲ ίδιος τῆς Παρθένου—δὲ πατέρας τῆς σημερινῆς ἀρρωστειας τῆς ψυχῆς

Μέχρι τοῦ Ἰησοῦ δὲ ἀνθρώπος ἐξετίμα τὴν ζωὴν καὶ τ' ἀγάθη τοῦ κόσμου τούτου. "Ηθελε νὰ εἶναι ωραῖος καὶ ὑγιὴς καὶ νέος καὶ πλούσιος. "Ηθελε ν' ἀπολαυσῃ τὴν ζωὴν καὶ ηὔερε νὰ τὴν ἀπολαύσῃ.

"Ἐπιφάνη δὲ Ἰησοῦς—διχρός διειροπόλος διεθεμένος στοὺς θερμοὺς ἥλιους τῆς Πα-

λαιστίγης, μέσα στὴ σιγὴ καὶ τὴν ἀτάραχτη διειροπόλια τῆς διμήνης τῆς Γεννηδαρέτ.

"Ἀνέβηκε μιὰ μέρα γλυκὺς, γαλάνιος, ώραῖος στὸ δρός καὶ ἡ ἀνθρωπότης τὸν ἀκολούθησε καὶ εἶπε γελαστός: "Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι. Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες. Μακάριοι οἱ πενθοῦντες.

"Ἀνέβηκε στὸν Παρθένωνα δὲ Ναζωραῖος δὲ ωρός καὶ ἐδιώξε τοὺς Μεγάλους Θεούς. Τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμίν καὶ τὸ χαμόγελο τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸν εὐθυμῆταν τοῦ Διονύσου—"κι' ἐδύνετο τὸ γέλοιο τὸ ἀσθετικό τῶν Θεῶν.

"Κι' ἀπλωθακαν ἀπάνω στὰ μάρμαρα οἱ ἀγιοὶ γραφίες καὶ οἱ σταυροί Παναγίτες σιωπηλές μὲ κατεβασμένα μάτια, χλωμές Παναγίτες ποῦ κλαίνε, μαρτυρία ἀγίων, σάρκες ἀρρωστημένες καὶ αἰματωμένες.

Μιὰ βαρετά μυρωδιὰ λιβανιοῦ ἀπλώνεται στὸν κόσμο. Καὶ μαραίνονται τὰ ρόδα καὶ θεριέουντε τὰ ροδμαρι καὶ ἡ βάγια καὶ τὸ κυπαρίσιον καὶ ἡ ιτιά.

"Ἐφερε στὸν κόσμο τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀγάθοτηπα καὶ τὴν πατεινοφρούνη Ναί. Ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγάπευτο Πόνο καὶ τὴν μεγάλην Νοσταλγία καὶ τὴν αἰώνια προσπλκωση σ' ἔνα κόσμον ωραῖον, μακάριον, δῆπον οὐκ ἔστι στεναγμός... ἀλλ' ἀνύπαρκτον!

"Αγαπάτε τοὺς ἔχθρούς υμῶν. "Ελθετε πρός με πάντες οἱ κοπιδώντες καγδάναπαύσω ύμᾶς. Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γάρ οἰδαδι τί ποιοῦσι. Ποῦ εὑρεθῆσαν τὰ παράξενα αὐτά, τὰ πωτάκουστα λόγια; Σὲ ποιὸν κόσμον ἡρεμίας ἐστρέφοντο ἄρα γε τὰ μεγάλα αὐτά, τὰ γαλανά μάτια;

"Αδιάφορον. "Η ἀνθρωπότης ἀκουσε κι' ἐδαγυνεύθη.

"Απὸ τὴν ωρα ἐκείνην οὐτε χαρά, οὐτε ἀπὸ λαυδίς!

"Τρίχινος σάκκος στὸ σαρκίον, στάχτη ἐπάνω στὸ κεφάλι καὶ γονυκλισίες καὶ σταυροκοπήματα καὶ παραβιάσεις τῆς φύσης πέρα στὶς σκήτες τῶν διμηών τῆς Λιβύης, μέσα στὰ μεγάλα καὶ τὰ ὑψηλά καὶ τὰ βουβά μοναστηρία.

"Τὸ κάλλος ἦταν ἀμαρτία κι' ἡ χαρά δὲν ἦταν πλειά προθέυχη. Καὶ περνοῦν μπροστά ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου δῆλες ἐκείνες ἡ σειράς τῶν πάρθένων μὲ τ' ἀφίλατα, τὰ χλωμασμένα χειλά... Παρθένες ποῦ ἀπέθαναν χωρίς νὰ χαροῦν τὴν μεγάλη ἀνατριχία τῆς ζωῆς, κοριμάδι στείρα καὶ λευκά—λουλούδια ποῦ μαράθικαν κάτω ἀπὸ τὸν Ίσκιο τοῦ σταυροῦ....

"Πόδα μεγάλα δράματα δὲν ἔχουν νὰ διηγηθοῦν οἱ χαλασμένοι τώρα τοῖχοι τῶν μεγάλων μοναστηρίων καὶ πόσην ἀπογοήτευσιν δὲν σκεπάζουν οἱ χορταριασμένες πλάκες τῶν σιωπηλῶν κοιμητηρίων!

"Τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου ἐπεριφροῦ θήπαν τὰ μάτια ἵσαν ἀνοιχτὰ κι' ἐβλεπαν ἀπάνω, τὴν Ἀνω ἱερούσαλην, τὴν Αἰώνιον Χίμαρα, τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δῆπον θάβλεπωμεν διημερίς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὸν Θεό! Καὶ πεθαίνεις. Καὶ τὸ χῶμα στεγνεται ἀποπάνω σου καὶ περιμένεις. Μὲ σταυρωμένα χέρια, μ' ἔνα κέρινο σταυρὸ δ στὸ στόμα εῖσαι ξαπλωμένος κάτω καὶ περιμένεις. "Η σάλπιγγα τῆς ἀναστάσεως δὲν γροικιέται. Οι ἀγγελοι ἀργοῦν νὰ φανοῦν. Καὶ πειμένεις, Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ σαπίζεις κι' ἐπιστρέφεις εἰς τὴν Μπτέρα γῆ καὶ μεταμορφώνεσαι τὴν μεγάλην, τὴν φοικώδην, τὴν ἀπελπιστικὴν μεταμόρφωσι τῶν δργανισμῶν. Καὶ χύνεσαι χωρίς

έ γ ώ λιπασμα γύρω στὸ χάμα κι' ἄποπάνω δου θρεμένα ἀπὸ τὸ κορμί δου ἀκολασταίνουν τὰ λουδούδια.

Καὶ οἱ ἀνθρώποι γίνονται ὅνειροπόλοι καὶ εὐαίσθητοι.

Ἡ ψυχὴ ἀφαιρεῖται σὲ ἐκστάσεις μυστικοπαθεῖς καὶ θρησκευτικάς.

Ἡ ἀγία Θηρεσία ἀγαπᾷ ὁρκικῶς τὸν Χριστό. Πόσοι καλογέροι δὲν ἀγάπησαν τις χλω-

μές. Πάναγιες μέσα στοὺς μισθωτισμένους κι' ἀγίληπούς ναούς!

Ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ ἔκστασίς καὶ ἡ δνειροπολία είναι αἰσθήματα ἀγνωστα στὸν κόσμο τὸν ἀρχαῖον, τὸν δοβαρὸν καὶ μετρημένον, τὸν γνωρίζοντα τί θέλει καὶ πῶς νὰ θέλει καὶ πόσην ἀξια ἀπροσμέτρηκε ἔχουν ἡ χαρὲς τοῦ κόσμου τούτου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΑΡΜΑ ΝΙΡΒΑΝΗ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Τῷ ἀγαπητῷ μοι Δάφνι.

ορε ἐνθυμοῦ-
μαι καὶ τὸς
δύο πολὺ μι-
κροὺς ἀκόμα.
Ἐνυχαν κι'
αὐτὰ μπός
τὴ φοβερὰ
καταγίδα τῆς
δυστυχίας καὶ
τῆς κακομοι-
οῖς· μέσα
στὰ γιγάντεια
καὶ δρμητικὰ
κύματα τῆς
κοινωνίκης τρικυμίας κι' αὐτὰ ταναγοὶ βρέθηκαν χωρὶς
στήριγμα καὶ προστάτη, ξένα, ἔσημα, μόνα, δρφαρά,
γυμά.

Ἐκείνη ἡ μικρὰ Μαλον μὲ τὰ κατάμαρνα καὶ ἡμικο-
κωμένα μάτια της, τὰ γεμάτα ὑέμβη καὶ πόνο, μέσα
στὰ φραῖα βλέφαρά του, ποῦ μοιάζουν μὲ σκοτεινὰ
νέφη ὅταν σχίζονται γιὰ νὰ προβάλῃ ὁ ὄχρος κύκλος
τῆς σελήνης, μὲ τὰ χειλάκια τῆς τὰ κοφάλλινα ποῦ παν-
τοτετρὰ ἐφαίνοντο σὸν νᾶσταζαν αἷμα. Τα ἐλεφάντινα
καὶ διαμαντοκολλημένα δόντια τῆς, τὰ ξέπλεκτα καὶ
μαῦρα φε βρεννος μαλλά τῆς, τὰ σχηματίζοντα ἐν ὑπερ-
φυσικὸν καὶ μάγον πλασιον τῆς παλλεύκον καλλονῆς της.
Ἡτο μικρὸς ἀκόμα διὰν τὴν ἐγγάρωσα, τὸ δυστυχισμένο
ἀποπάδι τῆς τύχης.

Ἐπαξεν ἀπὸ καφενεῖον εἰς καφενεῖον μὲ τὸν Τά-
κην της, "ε τὸ ἀγγελοῦδι ἐκεῖνο τὸ ἐπεπειριστό, τὸ ἀνοι-
χόκαρδο, τὸ ἐρωτάρικο παιδί, τὸ γεμάτο ζωὴ καὶ σο-
βαρότητα σὸν νᾶννοιωθε τὸ μέγεθος τοῦ προορισμοῦ του
σᾶν νᾶννοιωθε πᾶς ὁ προορισμὸς του ἥτο νὰ γένη προ-
στάτης τῆς ἀδελφῆς, ποῦ δὲν τοῦ ἔδωκεν ἡ μάννα τον
ἄλλο" ἡ μοῖρα, καὶ ἥτο πάντοτε κατηφῆς καὶ σύννονς
μὲ τὸ πυκό χαμόγελο τῆς δυστυχίας εἰς τὰ χειλὶ καὶ
μὲ τὸ θάρρος τοῦ μάρτυρος στὴ μικρὰ τον καρδούλα.

Ἔτοι τὸ θέλησεν ἡ μαύρη καὶ ἀπονή τύχη γιὰ τὰ
δόλια ἐκείνα πλάσματα τοῦ δημιουργοῦ ποῦ ἐπεμψε στὸ
κόσμο τοῦτο γιὰ νὰ παρουσιάζονταν κάποιες στοὺς ἄλλους,
τὴ πειδελεία εἰκόνα τῆς δυστυχίας ἀδελφωμένη μὲ τὴ
καρτερίαν.

Πάντοτε μαζί, ποτὲ τους δὲν ἐχωρίζοντο! Ἀπὸ μι-
κρὰ δρφανεμένα τὰ περιστάνεντα πινοχὸς γέρων μονού-
κός, ἀπὸ τὸν δρόμον σχεδόν, ποῦ τὰ ἀκοντες νὰ τρα-
γουδοῦν μὲρος ἀνοιξάτικη κάτω ἀπὸ ἓν πεῦκο.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι εὗρος μουσικὴ ἀμούρια τε-
λεῖα, ἔνα τέρο τῆς τελελῆς χαρᾶς μεμιγμένης μὲ τὴ λύση
τῆς καταφρόνιας καὶ τῆς δρφάνιας. Ἐπεξεν τὰ παρε-
κάλεσε τὰ χάϊδεψε μ' ἔνα πατρικὸ πόνο διὰν ἔμαθε
στι καὶ τὰ δυὸ ἥσαν δρφανὰ καὶ τὰ πῆσε μαζὶ του, γιὰ
γ' τὸ ἀναθρέψη νὰ τὰ κάμη μουσικούς, γ' ἀκούνη κάποτε

στὰ γηρατειά του μουσικὴ νὰ τὸν μεταραιοῖ καὶ νὰ τὸν
μαγενή.

Καὶ τὰ δυὸ ἀγαποῦσσαν τὴν θελαν τέχνη καὶ τὸν ἕλ-
σηλλον στὰ μυστήριά της. Δὲν ἥσαν ἀδέλφια δρογάλα-
κτα· δχι! ἡ δυστυχία καὶ ἡ φτώχια τὰ εἴχεν νιοθετή-
ση. Ἡ μοῖρα τὰ ἔκαμε νὰ σφιγκτοῦν καὶ γά σύναστισ-
θοῦν σᾶν πραγματικὰ ἀδέλφια κατὰ τῆς φοβερᾶς καὶ
μαριώδους πνοῆς τῆς γέδυμιας καὶ τῆς πείνας.

Ἄλλες καιρὸς ποῦ ἀρχίσαν νὰ παιζούν στὰ διάφορα
καφενεῖα μὲ τὸν τυφλὸν πλέον διδάσκαλο του. Δὲν
πέρασσεν δριώς πολὺς καιρὸς καὶ ὁ χάρος δ. ἀδυσώπητος
ἔσχωμος τὴν τριάδα ἐκείνη· δ. γέρων διπέδανε! Καὶ ἔτοι
καρδιές παρηγοριὰ δ. ἔνας μὲ τὸ βιολί καὶ δ. ὄλλος μὲ τὴν
κιθάρα ἔμενα μόνον· καταμόναρχο.

Μεγάλουσαν συνήδησαν στὴ φτωχία. Κάιτε βράδυν ἥρ-
χοντο στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἔκει ὑπὸ τὰς δεσμοπάτες τοῦ
πλούτουν κι' αὐτὰ μὰ πλαγια γραμμὴ μέσα στὰς παραλ-
λήλους τῆς εὐτυχίας τεθν ἄλλων, κι' αὐτὰ δριώς μία πα-
ράλληλος μέσα στὰς πλαγιας τεθν ἄλλων πρὸς τὴν θελαν
ἐκείνην τέχνην, τὴν μουσικήν.

Οἱ δρομονοί καὶ γλυκεῖς ἥχοι τεθν δργάνων των με-
καναν ν' ἀφήνω τὸ φαγητό καὶ ν' ἀκούω. "Ἄν ποτε
συνέβαινε νὰ μὴν ἔλλονν, δὲν ἔνδρω κι' ἔγω ὅταν τὶ^τ
νᾶννοιωδα μέσα στὴ καρδιά μου, σὸν νὰ μοῦ ἔλειπε
κατὶ τι γιὰ νὰ χροτάσω. Αδὲν τὴν ἀρμονίαν τὴν ἔθε-
σούσα πειδελείαστην ἀπὸ τὴ σωματικὴ μου τροφή
ἡδεῖσα καὶ τὴν ψυχικήν.

"Ἔτοι περάσαν μῆνες μία βραδιά, βραδιά ἀνοιξάτικη
καὶ δροσολουσμένη, ἀπὸ ἐκείνες ποῦ μόρον δ. οὐδανὸς
τῆς Ἀττικῆς γνωρίζει νὰ μᾶς παροντιάζει, τὰ είδα νὰ
ἔρχονται μὲ τὰ δργανα ὑπὸ μάλης. Τὰ περιέμενα πρὸ^π
πολλῆς ἀδάσ, γιατὶ ἐκείνη τὴ βραδιά πάνος βαθὺς μὲς
στὴν καρδιά μου ἥτο. Περιέμενα παρηγοριὰ διπό τὴ θελα-
τέχνη, ἀπὸ τὸν γλυκὸν καὶ ἀγγελικὸν ἥχον, ποῦ σοῦ δι-
δει νὰ ἔννοησης δλα τὰ ψηφήλα καὶ αἰθέρια, δλη τὴ
κρυφὴ πλάσι τοῦ δημιουργοῦ, ποῦ σοῦ μεταφέρει τὸ
πνεῦμα ἐκεὶ ψηφὴ ποῦ μόρον ἡ φαντασία ποιητοῦ καὶ ἡ
ψυχή μουσικοῦ δύναται νὰ φθάσῃ.

"Ἀρχίσαν νὲ παίζουν κάποιο ἀγαπημένο τους σογγέτο.
Δὲν είχε τελείωσει η πρώτη πατού ότα καὶ μὰ ἀνατρο-
χλα, ἔνα ὅργο διέδραμε τὸ σθμά μου. Μέσα σένα
ἥχο ποῦ μέκαρε νὰ μηνυμήθε κάποιο νυχτερινὸ μόνορ-
μούσιμα, ποῦ ἄκουσα μὰ σεληνοφώτιστη βραδιάν νὰ
κάρη μέσα στὸ πνκό δάσος ἔνα μικρὸ πόταμάκι, διέ-
κοντα κάτι τι τὸ διατάξεον ἀπὸ ταῖς ἄλλαις βραδυαίς-
κάτι τι τὸ θέσιον, τὸ οὐράνιον ὑπήρχεν εἰς τὸν πρόστον
ἐκείνον ἥχον.

Παρετήσαν τὸν Τάκην πρότον καὶ ἐπειτα τὴν Μαλον.
Ο ἔνας μὲ κλειστὰ τὰ μάτια καὶ μὲ κλιμέντο τὸ ιεφάλι
πάνω στὸ βιολί ἐφαίνετο σὸν νὰ μὴν ἥτο στὸν κόσμον τοῦ-
τον, ἀλλὰ σὲ μάτιο μυστικούόδην, καὶ ποῦ οἱ ὄγκειοι
κροτοπιαστοὶ χρειάζονται, ἐκεὶ ποῦ ἡ χαρὰ παντοκεινὸ βα-